

JAK URČOVAT ÚKOL MOTOSTŘELECKÉ DIVISE ZA ÚTOKU

Podplukovník Zdeněk Hradecký

V článku jsou rozebrány činitele ovlivňující určování bojového úkolu motostřelecké divisi za útoku a je poukázáno na to, že současný způsob plně neodpovídá vedení boje a operace v soudobých podmínkách. Diskusní příspěvek se dotýká otázky časového a prostorového vymezení úkolu a řeší jeden z možných způsobů.

Článek majora Nedvěda, uveřejněný ve VM číslo 4/58, vzbudil značnou pozornost, jak je patrné z diskusních příspěvků v dalších číslech VM. Chci vyslovit též svůj názor k některým otázkám, ke kterým bylo již diskutováno.

Je plně oprávněný názor většiny diskutujících, že současný způsob určování bojového úkolu motostřelecké divisi za útoku nesplňuje požadavky, vyplývající ze soudobého charakteru boje a operace. Je nutno plně souhlasit s názorem, že dosavadní praxe stanovování úkolu motostřelecké divisi neodpovídá charakteru soudobého boje a úkolům, které z něho pro motostřeleckou divisi vyplývají. Určování úkolů je do značné míry formální a nevychází z hlubokého rozboru všech činitelů ovlivňujících plnění bojového úkolu.

Chtěl bych ve svém příspěvku doplnit zatím zveřejněné názory některých soudruhů v otázce: Rozbor činitelů ovlivňujících plnění, zpětně tedy i stanovení bojového úkolu msd za útoku z hlediska času a prostoru.

Činitele, ovlivňující stanovené úkoly z hlediska času a prostoru

Stanovení úkolů svazkům bylo a zůstává společně se zámyslem operace nejdůležitějším bodem rozhodnutí velitele armády. Způsob, jakým velitel armády po obdržení úkolu od velitele fronty dochází k svému rozhodnutí, eventuálně k závěru, jak svůj zámysl vyjádřit v úkolech podřízeným svazkům, je všeobecně znám.

V souvislosti s problematikou určování úkolů je nutné si předně uvědomit, že velitel armády nečiní své rozhodnutí jen na podkladě informačních zpráv nebo návrhu náčelníka štábu a velitelů druhů vojsk, ale především na základě vlastního důkladného ujasnění úkolů a zhodnocení situace. Jinými slovy — na základě ujasnění a zhodnocení všech činitelů, které ovlivňují v konkrétních podmínkách plnění úkolu.

Tyto činitele, ovlivňující plnění a tudíž i stanovení úkolu, je možno rozdělit do dvou skupin:

a) Činitele, které vyplývají ze soudobých podmínek vedení boje a operace. Tyto jsou v určitém období a na určitém stupni stále — neměnné.

V současné době představuje tyto neměnné faktory

- vliv zbraní hromadného ničení na vedení boje a operace;
- soudobá bojová technika;

- soudobá organizační struktura armád a svazků;
- požadavek na vedení bojové činnosti ve dne i v noci.

Tyto činitele musí být zakotveny v mysli každého velitele a štábního pracovníka. Musí být nezbytným obsahem všech jeho úvah a musí být brány v úvahu více méně podvědomě.

b) Činitele, které sice podle vžitých zásad bere většina našich velitelů a náčelníků vždy v úvahu při ujasňování úkolů a hodnocení situace, které však vycházejí z konkrétních podmínek dané situace. Jsou to vesměs známé prvky ujasnění úkolu (vztah k nadřazenému a k sousedům, šířka a hloubka úkolu) a zhodnocení situace (nepřítel, vlastní vojska, terén, čas a povětrnostní podmínky). Tyto činitele se mění v průběhu vlastní operace podle vývinu situace. Proto je možno charakterisovat je jakožto činitele „měnné“.

Dlouholetou praxí získala většina velitelů dobré návyky při hodnocení těchto konkrétních, avšak „měnných“ faktorů. Výsledkem jejich úvah bylo stanovení zámyslu a úkolů podřízeným podle vžitých zásad z řádů a předpisů. Stanovení úkolů odpovídajícím podmínkám, kdy nebyly a nepůsobily faktory v podobě zbraní hromadného ničení, nové moderní bojové techniky, nové soudobé organizační struktury vševojskových armád divisního složení bez stupně sborů, včetně nové organizace svazků (msd atd.) a kdy požadavek boje ve dne a v noci včetně značného důrazu na noční činnost vojsk nebyl natolik aktuální.

Tyto faktory musí však být rozhodujícím a usměrňujícím činitelem v celém soudobém pojetí vedení boje a operace. Zákonitě tedy musí se jejich vliv cdrazit i v myšlení našich velitelů a příslušníků štábu, tedy i při rozboru prvků hodnocení situace před stanovením úkolů.

Doposud však vliv těchto rozhodujících činitelů nepřinesl podstatných změn v metodice činnosti velitelů a štábů, nepřinesl žádných podstatných změn ani v organizační struktuře štábů. Tím se v podstatě neměnilo ani myšlení velitelů a příslušníků štábů a tito pracují a myslí často podle stávajících, dnes však již zastaralých a přežitých metod.

Způsob práce velitele a štábu při přípravě rozhodnutí zůstal stejný jako tomu bylo dříve, a zároveň i stanovení úkolu vojskům, útvarům a svazkům nedoznalo podstatných změn. Úkoly se stanovují na jednotlivých stupních, s výjimkou, že jsou do větší hloubky stejné, jak tomu bylo v době, kdy divise prolamovala v pásmu 3 km širokém, vojska útočila pěšky a dělostřelectvo bylo hipomobilní. Možno shrnout, že dosavadní stav určování úkolů msd a msp za útoku odpovídal těmto více méně zastaralým podmínkám:

1. Vedení útoku jednotlivými svazky na směrech bylo řídkým zjevem.
2. Velitel sboru, který měl zpravidla jednu ze tří divisí v druhém sledu, vzhledem k tomu, že neexistovaly prostředky, které by byly s to tak zásadně změnit situaci na frontě, jak tomu je při použití AZ, mohl při svém správném zhodnocení situace vcelku reálně plánovat zasazení svého druhého sledu a logicky tím mohl si vytvořit předpoklad, kde budou zasazovány druhé sledy divisí. Tím bylo též opodstatněno z jednoho hlediska určování bližšího úkolu divisím (viz Oper-I-1 čl. 77).

3. Velitel divise byl od velitele sboru v maximální vzdálenosti 4 až 5 km a oba měli možnost ze svých pozorovatelů pozorovat celé pásmo průlomů divise (sboru) — (divise prolamovala v pásmu do 3 km, sbor

5—6 km) a velet vojskům na frontě opravdu podle vlastního pozorování. Následkem toho mohl velitel sboru bezprostředně ovlivňovat podle vlastního pozorování plnění úkolu divise a postupně ji určovat další úkoly bez časových ztrát.

4. Velitelská stanoviště byla v nevelkých vzdálenostech a vcelku neexistoval problém času při nutnosti osobního styku velitelů všech stupňů.

5. Rádiové a linkové spojení i za útoku bylo s to zabezpečit vcelku nepřetržité spojení, tím i velení a nebylo nebezpečí úplného paralysování rádiového provozu.

6. Nebyla možnost komplexního vyřazení velitelského stanoviště (divise, sboru) jedním atomovým úderem a tím narušení velení na určitou dobu.

7. Bylo dostatečně dlouhé přípravné období, což dovolovalo dohovorit důkladnou součinnost na všech stupních a splánovat operaci na stupni armády do všech podrobností a variant.

8. Ke konci dne (se setměním) útočící vojska ve většině případech zabezpečovala dosaženou čáru a pod krytím bojového zajištění provádělo se během noci zásobování a doplňování jednotek, část času byla věnována odpočinku a k dalšímu útoku se vyráželo až příští den za svítání.

9. Velitelé všech stupňů měli během noci možnost organizovat svá vojska a obnovit narušenou součinnost. Štáby měly dostatek času na splánování a zabezpečení všech opatření k splnění úkolu příštího dne.

Za těchto podmínek bylo přísně centralisované velení s jednotným určováním úkolů podřízeným vcelku opodstatněné. Určování úkolů s časovým a prostorovým omezováním na bližší a další úkol, popřípadě úkol dne nebylo též v rozporu se stávajícími podmínkami. Nepůsobení nových „trvalých“ činitelů, umožňovalo bezprostřednost styků velitelů, úzká pásma a osobní pozorování bojiště byly předpoklady, které dávaly možnost přímo ovlivňovat činnost vojsk na frontě i veliteli divise i veliteli sboru. Tvůrčí iniciativa nižších velitelů se mohla plně rozvinout v rámci plnění stanoveného úkolu.

Působením nových „trvalých“ faktorů došlo však k radikálním kvalitativním změnám ve způsobu vedení soudobého boje, i když základní principy vedení boje a operace zůstaly v platnosti i za současných podmínek.

Vliv těchto nových činitelů na způsob stanovení úkolu divisi a pluku za útoku je nutno vidět v těchto okolnostech:

1. Zavedením atomových, thermonukleárních zbraní a ostatních ZHN do výzbroje armád a vlivem mechanisace vojsk armád zvětšila se útočná pásma svazků více než třikrát (ze 3 km na 8—10 km). Zvýšilo se průměrné tempo útoku a útočné operace jako celku. Tím se zvětšily i hloubky úkolů.

2. Častým zjevem bude samostatná bojová činnost divisi na směrech, zvláště s přihlédnutím k našim konkrétním terénním podmínkám.

3. Rozšířené možnosti použití dělostřelectva na základě kvalitativních změn ve výzbroji; zavedení atomových kanónů, těžkých raketometů s dostřelem 60 km, neřízených raket s dostřelem do 60 km, řízených raket s dostřelem 300—350 km (600—800 km), protitankových řízených střel

společně s letectvem rozšiřují zainteresovanost na vedení operace z linie fronty na celou operační hloubku.

4. Velitel divise ztratil možnost ze své pozorovatelný zrakem obsáhnout celé pásmo průlomu divise a tím i možnost podle vlastního pozorování ovlivňovat boj divise jako celku. V našich podmínkách bude mít možnost pozorování do $\frac{1}{3}$, maximálně do $\frac{1}{2}$ svého pásma. Při tom je též nutno brát v úvahu skutečnost, že úspěch a plnění úkolu nebude v dnešních podmínkách záviset jen od situace vojsk na čáře dotyku.

Stejně tak při vytvoření si představy vlastní fronty v pozorovaném úseku vystupuje otázka, zda by velitel divise byl schopen na základě toho, co je schopen pozorovat, činit zásadní rozhodnutí a ovlivňovat boj celé divise.

Pokud se týká velitele armády, je situace ještě komplikovanější tím, že v soudobé organizaci musí velitel armády velet 5—7 divisím, při čemž má možnost pozorovat osobně jen část pásma jedné divise.

5. Radikální zkrácení přípravných období na minimum v současných podmínkách nedovoluje na stupni armády plánovat útočnou operaci do všech podrobností, organizovat důkladnou a všechny možné varianty zahrnující součinnost.

Tím nemá štáb armády též plně podklady k určování bližšího úkolu a dalšího úkolu pro podřízené svazky, které by byly opodstatněny zasazováním druhých sledů divisi (viz Oper-I-1 čl. 77).

Plánování bojového úkolu pro každý svazek prvního sledu na dobu od svítání do setmění (na jeden den) nejeví se z toho důvodu plně odpovídající nutnosti větší samostatnosti a iniciativy velitelů svazků a útvarů. Tito velitelé budou nuceni často plnit úkoly jen podle hrubé směrnice.

6. Zvětšením vzdáleností mezi jednotlivými stupni velení (armáda—divise a divise—pluk), které se zvětšily následkem vyloučení stupně sboru pětkrát až šestkrát, stejně jako možnost vyřazení jednoho nebo postupně i několika velitelských stanovišť, zákonitě zmenšuje možnost osobního styku velitelů i všechny výhody s tím spojené na minimum. Přistupuje k tomu i možnost paralyzování rádiového provozu, jakožto jednoho z hlavních druhů pojiček, nahrazujících osobní styk.

Tyto okolnosti, nehledě k ostatním, v souhrnu nevytvářejí možnosti stanovování úkolů časově a prostorově omezených, jak tomu je doposud, ale nutně vyžadují větší perspektivnosti a iniciativy od velitelů divisi, pluků i praporů.

7. Vedení operací ve dne i v noci, což má za následek zvýšení průměrného tempa operace i boje, nedává reálné možnosti štábu armády včas usměrňovat a detailně řídit činnost a boj pěti až sedmi svazků, včetně jejich materiálně technického a zdravotnického zabezpečení, určováním úkolů ze dne na den.

Vzhledem k větším tempům budou se štáby svazků i štáb armády častěji přemísťovat a následkem toho veškeré práce, které v dřívějších podmínkách byly prováděny v důsledku omezení bojové činnosti v noci, před setměním a v průběhu noci, nebude možné včas splnit.

Při určování úkolu divisi, jak je dosud běžným zvykem, je nutné, aby štáb armády již v průběhu časných odpoledních hodin připravoval rozkazy pro divise na příští den, aby tyto byly včas doručeny a mohly být realizovány. Tím je práce většiny štábu armády i velitele v odpoledních

hodinách zainteresována na shromažďování podkladů pro rozhodnutí velitele na příští den a na zpracování dokumentace pro svazky, které čekají na úkol pro příští den.

8. Stejně tak provedená reorganizace motostřeleckých divisí, která podstatně změnila poměr motostřeleckých a tankových jednotek a útvarů (hlavně praporů) v divisi a armádě jako celku, kvalitativně ovlivňuje vedení boje. Základem bojové sestavy se staly tankové jednotky a útvary, jako prostředek odolnější proti ZHN, ale zároveň jako prostředek schopnější širokého manévru s velkou údernou silou. Tím je vytvořen i základní předpoklad k tomu, aby motostřelecká divise a často i motostřelecké pluky mohly plnit samostatné úkoly na oddělených směrech.

Porovnáním kvalitativních změn, které v otázkách velení v současné době ovlivňují nové činitele ve formě ZHN, nové bojové techniky, nové organizační struktury armád a svazků a požadavek nepřetržitě bojové činnosti ve dne i v noci, se stávajícím způsobem plánování a určování úkolů svazkům a útvarům za útoku, jeví se účelným:

1. Divisím prvního sledu armády v útočné operaci určovat úkol nejméně na dva dny, popřípadě do bližšího úkolu armády.

2. Za účelem koordinace celkového průběhu operace rozdělit bojový úkol divise rozkazem velitele armády podle skutečných astronomických podmínek. Jako styčné body po stránce časové volit setmění a svítání (logické rozhraní mezi dnem a nocí) vzhledem k tomu, že přechod z noční bojové činnosti na denní a naopak má a nesporně bude mít vždy vliv na plnění úkolů.

3. Odstranit dnes do značné míry nejasné pojmy „bližší úkol, další úkol“ a zvláště „úkol dne“ a nahradit je stanovováním úkolů časově a prostorově s případnou formulací: „...do setmění prvního dne zničit... a zmocnit se...“. „...do svítání druhého dne...“.

4. Detailnější rozdělení úkolu v průběhu dne by usměrňoval a řešil velitel divise, který má veškeré předpoklady k reálnému posouzení situace na frontě ve svém útočném pásmu.

Vzhledem k tempu útočného boje v soudobých podmínkách a k požadavkům na nutnost usměrňování boje pluků, velitel divise by svůj úkol na první den dělil prostorově podle terénu a situace nepřítele a časově zhruba po 4–6 hodinách na dva až tři dílčí úkoly.

Plukům by byly určovány úkoly na jeden den po dílčích úkolech s předpokladem další činnosti.

Realizací těchto zásad, při určování úkolů svazkům a útvarům, které jsou v souladu s požadavky soudobého plánování a řízení boje, by byly jednak odstraněny mnohé nejasnosti a různorodost v chápání významu úkolů a bylo by dosaženo značného zproduktivnění práce štábů. Nezbyvalo by to pochopitelně štáb armády povinností usměrňovat a upřesňovat úkoly svazků vzhledem k tomu, že boj nikdy nebude probíhat přesně podle připraveného plánu a předem stanoveného úkolu. Je však velký rozdíl v obsahu práce štábu, jestliže bude jen usměrňovat krátkými nařízeními úkoly svazkům na příští den, podle vzniklých změn a to ve většině případů nebude vždy nutné provádět u všech svazků, než připravovat den-

ně pro všechny svazky (5—7) nové rozkazy a bojová nařízení v plném rozsahu tak, jak je tomu doposud.

Zároveň bude tím dána možnost předem ovlivnit plnění úkolů tomu veliteli, který jej bude plnit a za jeho plnění odpovídat. Nebude již v zárodku brána veliteli divise a pluku možnost uplatnit plnou iniciativu a samostatnost, která je základním předpokladem úspěšného vedení boje v soudobých podmínkách.

Decentralisací v tomto směru by se dosáhlo nejen větší samostatnosti, ale i větší odpovědnosti za splnění úkolu u velitelů, kteří se největší měrou přímo podílejí na jeho plnění.

Bude tím splněn i základní požadavek na styl práce štábů — jednoduchost a účelnost — tím, že na jednotlivých stupních velení budou řešeny jen ty zásadní otázky, které není možno vyřešit na nižším stupni.

Tím budou vytvořeny obdobné podmínky i u štábů divisí a pluků a získá se tím čas nutný ke konkrétní pomoci podřízeným osobním stykem.

K otázce prostorového vymezení úkolů:

Existují názory, že by bylo výhodnější určovat místo „čar úkolů“ za útoku „prostory“ nebo „objekty“, kterých se mají vojska zmocnit. V zásadě však není problém „čar“ nebo „objektů — prostorů“ v podstatě věci samé.

Při rozboru způsobů určování těchto čar úkolů je třeba přiznat, že byly a jsou často při cvičeních určovány odhadem nebo pomocí měřítka.

Při správném ohodnocení situace a možností, což musí každé rozhodnutí předcházet a což je hlavním předpokladem stanovení úkolů, je nutné, aby bylo veliteli na závěr jasné, co chce v průběhu plnění úkolu od podřízeného, aby vojska zničila (obklíčila, obchvátila), a kterých objektů se musí zmocnit, aby organizovaně mohla pokračovat v plnění úkolu.

Není tedy správné určovat „čáru úkolu“ podle osad, kót a okrajů lesů, které se nacházejí na čáře, kterou si velitel nebo příslušník štábu zakreslil do mapy, ale je správné a nutné, aby tato čára byla právě spojnicí těch objektů a důležitých prostorů, od jejichž ovládnutí je závislý další průběh boje.

Objekty, které mají vojska ničit v průběhu dílčích úkolů, jsou-li ovšem tyto objekty známy v době vydávání rozkazů, je nutno uvést ve formulaci vlastního úkolu a ne se omezit jen na obvyklé formální rčení „zničit protistojícího nepřítele“.

Ještě z jednoho hlediska je nutno posuzovat tyto „čáry úkolu“. S jejich dosažením je nutno předvídat organizování doplňkové součinnosti, zabezpečení styků a možnosti vzájemné koordinace další činnosti.

Při tom je však zároveň nutno správně hodnotit a ujasnit si, kdy a na kterých stupních velení bude tato doplňková koordinace součinnosti nutná.

Vzhledem k charakteru soudobého boje a operace a s přihlédnutím ke všem faktorům, vyplývá potřeba na stupni armády mít možnost koordinovat součinnost v těch momentech, kdy se bude měnit charakter bojové činnosti. To bude beze sporu vždy s přechodem z denní bojové činnosti na noční a naopak. V rámci divise kromě toho se jeví nutnost koordinace součinnosti v momentech, kdy velitel divise bude přijímat zásadní rozhodnutí, spojená popřípadě se změnou bojové sestavy, se změnou ma-

něvru, hlavního úderu apod. Podle zkušeností bude to v období po 4 až 6 hodinách.

Z toho vyplývá závěr, do jaké míry je nutné na jednotlivých stupních velení (armáda, divise) časově a tím i prostorově koordinovat plnění úkolů podřízených (svazků a útvarů).

Z tohoto hlediska jeví se správné a účelné určování úkolů divisím prvního sledu armády za útoku nejméně na dva dny (popřípadě do splnění bližšího úkolu armády) s dělením podle denní a noční doby, tj. od svítání do setmění a od setmění do svítání. Plukům v rámci divise jevílo by se výhodné určovat úkol nejméně na jeden den s podrobnějším rozdělením prostorově podle terénu a situace nepřítelů a časově po 4—6 hodinách.

Je tedy nutné poopravit způsob určování „čar úkolů“ a vidět správné hledisko, jak k určování úkolů přistupovat. Není možno zásadně vyloučit, že v některých případech nebude účelnější a výhodnější určovat objekty, jindy čáry, kterých se mají vojska při plnění úkolu do stanovené doby zmocnit.

Vliv určování úkolu msd za útoku na organizaci materiálního, zdravotnického a technického zabezpečení

1. Současný stav:

V současné době týl divise zná plánovaný týlový manévř armády jenom na první den boje. Nemůže tudíž plánovat s větší perspektivou.

Ke konci každého dne dostává týlové nařízení armády, které je pro divisí v podstatě novým týlovým rozkazem a vyžaduje vlastně zpracování celého nového plánu organizace týlu, materiálního, zdravotnického a technického zabezpečení na příští den boje.

Celý tento proces je zdoluhavý a vyžaduje plné zainteresovanosti celého týlu divise. Ten je pak upoután na vyslovené štábní práce na TVS a VS z toho důvodu, že musí v součinnosti s ostatními orgány splánovat vlastní týlový manévř pro příští den boje a vydat příslušné podklady pro práci týlů podřízených pluků.

V této době však současně probíhá zpravidla přemísťování týlů, přísun zásob k plukům, jejichž týly jsou rovněž v pohybu, a převzetí zásob od armády.

Bylo by tudíž žádoucí, aby týl divise byl na nejvyšší míru osvobozen od „písařiny“ a mohl se plně věnovat konkrétnímu řízení činnosti vlastních týlových útvarů a zařízení, jakož i řízení činnosti týlů pluků.

Situace ve štábu týlu armády není o nic snadnější. Také štáb týlu armády musí na základě rozhodnutí velitele armády pro příští den v součinnosti s ostatními druhy vojsk a služeb zpracovat a vydat týlová nařízení. Při tom se štáb týlu taktéž zpravidla přemísťuje a musí organizovat doplnění zásob u svazků. Kromě toho musí štáb týlu armády splánovat manévř zásobami, zdravotnický a technický manévř a vydat nařízení k jeho provedení.

Je zřejmé, že při dosavadním způsobu organizace a plánování boje štáby všech stupňů jsou zatěžovány zpracováváním řady dokumentů a poměrně jen málo se mohou věnovat vlastnímu řízení, kontrole a pomoci.

2. Změny ve způsobu časového a tím i prostorového určování úkolů, kdy svazkům a útvarům je dána větší perspektiva v jejich činnosti, přináší nesporně řadu výhod i pro týl všech stupňů:

a) Štáby týlu budou oprostěny od nutnosti vydávat denně poměrně obsáhlá týlová nařízení a provádět nové plánování pro příští den. Tím získají více času a stanou se účinnějším nástrojem velení týlu, než tomu bylo doposud.

b) Větší perspektiva úkolů umožní zjednodušení součinnosti a štáb týlu se omezí jen na vydání skutečně krátkých, upřesňujících nařízení, která mohou být předána i po pojítkách bez velké ztráty času.

c) Štáb týlu divise (pluku) může již během prvního dne boje organizovat vlastní týlový manévr z hlediska perspektiv další činnosti svazku (útvary). Pro tento manévr bude mít reálné podklady, vyplývající ze znalostí plánovaného týlového manévru armády.

d) Nebude nutno určovat normy spotřeby po jednotlivých dnech, ale bude možno stanovit jen množství materiálu přiděleného svazku na splnění celého úkolu. S tímto přiděleným materiálem bude svazek hospodařit podle konkrétní situace, kterou jen těžko mohl předvídat nadřízený štáb.

e) Přemísťování týlových útvarů (jednotek) a zařízení proběhne organizovaněji, protože podřízené štáby budou již předem znát příčné komunikace, plánované nadřízeným náčelníkem týlu.

Tím budou také vytvořeny výhodnější podmínky pro plánování a provádění dopravy a to jak přísunu zásob, tak i odsunu raněných.

Závěrem lze konstatovat, že stanovení úkolů podřízeným svazkům (útvary) s větší perspektivou a s uplatněním vysoké iniciativy velitelů a náčelníků, kteří úkol plní, vytvoří předpoklady pro značné zkvalitnění plánování materiálního, zdravotnického a technického zabezpečení a celkové zkvalitnění práce týlu.

Celkový závěr

Vycházejí z rozboru hlavních a soudobých činitelů působících na určování úkolů svazkům a útvary za útoku a porovnáním z toho vyplývajících požadavků se současným stavem prostorového a časového rozdělování bojových úkolů, jeví se nutné a účelné:

1. Bojový úkol svazkům a útvary za útoku určovat časově a prostorově podle konkrétních podmínek s větší perspektivností.

2. Motostřelecké (tankové) divisi v útočném boji v rámci vševojskové armády určovat bojový úkol nejméně na dva dny operace (popřípadě do bližšího úkolu armády). Tento bojový úkol podle rozhodnutí velitele armády rozdělit časově a prostorově podle denní a noční doby, tj. od svítání do setmění, od setmění do svítání atd.

3. Podrobnější rozdělení úkolů ponechat veliteli divise s předpokladem časového rozmezí po 4—6 hodinách podle konkrétních podmínek.

4. Pojem „úkol dne“ vypustit z vojenské terminologie.

Cílem tohoto příspěvku je rozšířit názory na hlediska určování úkolů vojskům za útoku v současných podmínkách a dát podnět k pokračování v diskusi k otázkám, které bezprostředně souvisí s otázkami velení, metody práce štábů a metody myšlení velitelů a příslušníků štábů.

Vzhledem k rychlému vývoji soudobé bojové techniky a zbraní je třeba hledat nové moderní formy v plánování a řízení operace a boje. V těchto otázkách jsme zůstali zatím soudobým prostředkům mnoho dlužni. Je třeba urychleně odstranit disproporce, které z vedení soudobého boje vyplývají, a sladit vysoké požadavky se stávající metodou práce a myšlení.